

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce: **I. T.**, státní příslušnost Ukrajina, zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Praha 2, Slezská 36, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby Cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.11.2016, č. j. CPR-11777-6/ČJ-2016-930310-V237,

takto:

I. Žaloba **se z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 4.4.2016, č. j. KRPT-77869-25/ČJ-2016-070022 ve věci správního vyhoštění a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalobce namítal, že správní orgány porušily § 3 správního řádu, neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a neopatřily si dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu. Konkrétně pak

žalobce namítal, že nesouhlasí se závěrem žalovaného, že na území České republiky pracoval bez povolení k výkonu zaměstnání a zdůraznil, že se v jeho případě jednalo pouze o činnost zcela nahodilou, o jednorázovou brigádu, tudíž se nemohl dopustit nelegálního výkonu práce na území ČR, neboť nebyly splněny zákonné znaky nelegálního výkonu práce. Dále namítal, že není možné vycestovat do jeho domovského státu, neboť na Ukrajině se v posledních dnech situace neustále zhoršuje. Média hlásí každodenní přestřelky, včetně mrtvých nejen mezi příslušníky vojenských jednotek, ale také mezi civilním obyvatelstvem. Probíhající ozbrojený konflikt na Ukrajině je důvodem jeho obav vrátit se do vlasti, neboť má za to, že je v ohrožení jeho vlastní život. Žalobce dále uvedl, že zasáhnout do rodinného života a práva na volný pohyb v důsledku vyhoštění lze pouze tehdy, pokud dojde k závažnému porušení veřejného pořádku. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva vyslovuje podmínku přiměřenosti zásahu ke sledovanému legitimnímu cíli. Je tak zřejmé, že ve vztahu k přípustným omezením volného pohybu osob z důvodu veřejného pořádku dle článku 45 odst. 3 SFEU je základním požadavkem proporcionalita mezi intenzitou omezujícího opatření a důvody pro jeho přijetí. Podle bodu 14 preambule Úmluvy může pojem veřejného pořádku zahrnovat odsouzení za spáchání závažného trestného činu a vztahuje se např. na případy podpory terorismu nebo extremistických postojů. Směrnice zjevně vyžaduje, aby bylo k zamítnutí žádosti z důvodu veřejného pořádku přistoupeno výhradně v situacích, kdy se cizinec dopustí jednání (nebo alespoň existuje jasná hrozba takového jednání), které představuje dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti, typicky v podobě nejzávažnější trestné činnosti. Uvedená podmínka v jeho případě zjevně splněna nebyla, neboť se nikdy žádné trestné činnosti na území ČR nedopustil a rozhodnutí o vyhoštění odporuje zákonu s ohledem na popsání okolností případu. U jednání žalobce dále doplnil, že nepřiměřeným je trest vyhoštění v délce 1 roku.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Stran deklarované „nemožnosti vycestovat“ žalovaný uvedl, že cizinec pouze zneužívá lokálních konfliktů probíhajících na Ukrajině, neboť on pochází ze zakarpatské oblasti, které se ozbrojené konflikty nedotýkají. K argumentaci žalobce zásahem rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho práva volného pohybu, žalovaný zdůraznil, že toto v uvedeném pojetí přísluší pouze občanům EU a jejich rodinným příslušníkům, neboť občané tzv. třetích zemí (právě do uvedené kategorie žalobce spadá) jsou vázáni na udělení pobytových a pracovních povolení.

Soud věc projednal v nepřítomnosti žalovaného, který se z jednání, k němuž byl řádně předvolán, omluvil a souhlasil s rozhodnutím věci v jeho nepřítomnosti.

Žalobce u jednání setrval na stanovisku k věci.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu žalovaného soud zjistil, že dne 4.4.2016 bylo žalobci oznámeno zahájení řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., včetně poučení. V oznámení o zahájení řízení je kromě

jiného konstatováno, že správní řízení je zahájeno na základě skutečnosti, že žalobce byl dne 4.4.2016 v 09:15 hodin policisty Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek-Místek při součinnostní akci s Oblastním inspektorátem práce Ostrava, při kontrole stavby obchvatu města Třince přistižen v době kontroly, kdy vázal armatury do železobetonové konstrukce mostu a bylo zřejmé, že zde vykonává pracovní činnost. Žalobce nedoložil žádné pracovní povolení k zaměstnání v České republice, žádnou pracovní smlouvu se zaměstnavatelem. Žalobce v oznámení o zahájení řízení prohlásil, že poučení porozuměl, souhlasil s tím, aby celé správní řízení bylo vedeno v jazyce českém za přítomnosti tlumočníka do jazyka ruského.

Dne 4.4.2016 byl s žalobcem sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení, a to za přítomnosti tlumočnice. V protokolu je jako důvod jeho sepsání uvedeno: správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie podle § 113 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Žalobci byly předestřeny podklady rozhodnutí o správním vyhoštění: úřední záznam hlídky OPKPae Frýdek-Místek, cestovní pas UKR č. X, vízum HUN „C“ mult, č.X, záznam Oblastního inspektorátu práce Ostrava o provedení kontroly zaměřené na výkon nelegálního zaměstnávání, oznámení o zahájení správního řízení, bezpečnostní prověrka v dostupných evidencích policie ČR, výsledek hledání Afis Eurodac. Po seznámení s podklady pro rozhodnutí žalobce v rámci svého vyjádření k věci do protokolu uvedl, že jeho bydlištěm je Chust v Zakarpatské Ukrajině. Do Schengenského prostoru přicestoval 16.1.2016 na Slovensko. Tam nějaký čas pracoval. Před dvěma týdny byl kontaktován známými, aby přijel do Prahy. Tam jej čekal kamarád pan V. K. V Praze pobyl dva dny a následně odjel ještě s dalšími Ukrajinci do Třince. Pan K. jej totiž informoval, že na Ostravsku by pro něho byla práce asi na dva týdny. Na stavbě mostu v Neborech jej čekal pan S. V., který byl něco jako předák a přidělil mu práci. Měl vázat železo do železobetonové konstrukce rozestavěného mostu. Množství odvedené práce mu počítal pan V., ten mu měl také po odvedené práci předat peníze. Na stavbě pracoval týden. Na dotaz správního orgánu dále uvedl, že nevěděl, že k pracovní činnosti v České republice potřebuje příslušné pracovní povolení. Na stavbě mostu v Třinci Neborech pracoval na základě ústní domluvy s panem V., ten mu také přiděloval práci, počítal mu odpracované hodiny a slíbil mu mzdu za vykonanou práci. V čase kontroly vázal železo do betonu. Na otázku, která společnost jej na tuto práci najala, odpověděl, že neví, domnívá se, že pracuje pro firmu TRISTAN s.r.o. Na otázku, zda má na území České republiky či Evropské unie osobu, kvůli které by ukončení jeho pobytu na území České republiky bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené, odpověděl záporně s tím, že na území nemá ani žádné ekonomické, kulturní a společenské vazby. Na otázku, co by pro něho znamenal návrat do domovského státu, zázemí v tomto státě, rodinné vazby, odpověděl, že s návratem domů nemá žádný problém, neznamenalo by to nic zásadního. Žalobce v závěru prohlásil, že doplnění protokolu nežádá, proti jeho obsahu neměl žádné námitky, nežádal ani nějaké změny. 4.4.2016 byl žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí výše citovanými včetně závazného stanoviska k možnosti vycestování vydaného MVČR OAMP pod číslem ZS X. Žalobce potvrdil, že s podklady byl seznámen a nechtěl se k nim vyjadřovat.

Součástí spisu je rovněž úřední záznam policistů Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek-Místek a záznam Oblastního inspektorátu práce o provedení kontroly zaměřené na výkon nelegální práce, z nichž plyne, že v průběhu kontroly dne

4.4.2016 na staveništi – výstavba mostu SO 205 na silnici I/11 v obci Nebory byl oblastním inspektorátem práce kontrolován subjekt TRIFAN, s.r.o. a bylo zjištěno kromě jiného, že žalobce pracoval pro uvedenou firmu od 28.3.2016 7 dnů jako železář, a to bez pracovní smlouvy bez dokladu prokazujícího vznik dohody o provedení práce či dohody o pracovní činnosti, bez živnostenského oprávnění, bez povolení k výkonu zaměstnání na území České republiky.

Dne 4.4.2016 bylo Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky vydáno závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince č. ZS X, dle něhož je vycestování žalobce možné. K bezpečnostní situaci na Ukrajině správní orgán uvedl, že v místě pobytu žalobce v Zakarpatské oblasti je situace natolik uspokojivá, aby umožňovala jeho bezpečný návrat do vlasti. Z relevantních zpráv plyne, že problémy přetrvávají na východě Ukrajiny na pomezí Doněcké a Luhanské oblasti a v okolí města Marijupol. Zakarpatská oblast, kde má žalobce trvalé bydliště, není střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů, nijak zasažena. V západní části Ukrajiny ani předešlé události nedosáhly takových rozměrů, aby mohla být ohrožena bezpečnost žalobce v případě návratu. Na západě a středu země, včetně hlavního města Kyjeva, je situace klidná.

Rozhodnutím ze dne 4.4.2016, č. j. KRPT-77869-25/ČJ-2016-070022 bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb. uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byl stanoven dle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně podle § 118 odst. 3 citovaného zákona byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím. V jeho odůvodnění žalovaný popsal dosavadní průběh řízení a dále odkazem na příslušnou právní úpravu se zabýval jednotlivými odvolacími námitkami. K námitce, že se jednalo toliko o jednorázovou brigádu, žalovaný citoval ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., dále § 178b odst. 1 téhož zákona, dále žalovaný odkázal na ust. § 10 a § 89 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb. a § 1 písm. a) a § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb. a uvedl, že nelze akceptovat námitku žalobce, že se svou pracovní činností nedopustil žádného nelegálního výkonu práce na území České republiky. Žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce se nepochybně jednalo o zaměstnání ve smyslu citovaných zákonných ustanovení, navíc o zaměstnání bez potřebného povolení a šlo tedy o naplnění skutkové podstaty definované § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaný vyšel ze zjištění, že u žalobce šlo o týdenní výkon zaměstnání na stavbě mostu v Třinci-Neborech, což žalobce sám uvedl v protokolu, který s ním byl sepsán 4.4.2016. Žalovaný považoval za nepodstatné, že pro vznik pracovního stavu nebyla splněna písemná forma (tj., že neměl uzavřenu pracovní smlouvu ani dohodu o provedení práce), neboť pracovní činnost je nutno posuzovat nikoli podle existence příslušných smluv, ale podle faktického charakteru vykonávané práce, neboť pouhým odkazem na absenci uzavřených smluv by docházelo k obcházení zákona. Žalovaný rovněž zdůraznil, že žalobce za prací přicestoval ze Slovenska cíleně, známými z Ukrajiny mu byla v České republice přislíbena práce v trvání cca 2 týdnů za 100 Kč za hodinu práce, žalobce nabídku za uvedených podmínek přijal, do práce na stavbu mostu nastoupil a předák mu přidělil práci spočívající ve vázání železa do železobetonové konstrukce

rozestavěného mostu. Žalobci bylo kontrolováno množství odvedené práce a byla mu vyplacena záloha na mzdu. Dle žalovaného nemůže být pochyb o tom, že předmětný výkon pracovní činnosti žalobce byl zaměstnáním, ke kterému však neměl potřebné povolení. Pouhé označení pracovní činnosti jinými slovy jako „nahodilá jednorázová brigáda“, nemění podstatu výše popsaného pracovního jednání. Žalovaný dále učinil závěr, že žalobce vykonával práci ve vztahu podřízenosti k zaměstnavateli, jeho jménem, podle jeho pokynů a osobně. Taktéž byla sjednána odměna za práci, čímž byly naplněny všechny definiční znaky závislé práce ve smyslu § 2 zákona č. 262/2006 Sb. Jelikož se jednalo o výkon závislé práce, byl žalobce v předmětné době zaměstnán v pracovně-právním vztahu ve smyslu § 1 písm. a) zákona č. 262/2006 Sb., v návaznosti na ust. § 10 zákona č. 435/2004 Sb. Šlo tudíž o zaměstnání ve smyslu ust. § 89 zákona č. 435/2004 Sb., a tedy i o zaměstnání ve smyslu ust. § 178b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 téhož zákona. K námitce, že žalobce byl zaměstnán „pouze“ 1 týden, žalovaný poznamenal, že žádný z citovaných předpisů nestanoví pro pracovně-právní vztah žádnou minimální dobu trvání s tím, že by srovnatelné jednání kratšího trvání mělo mít povahu jiného právního vztahu. Námitku žalobce, že se v jeho případě jednalo pouze o nahodilou jednorázovou brigádu, žalovaný považoval za nedůvodnou. Na straně 6 napadeného rozhodnutí se pak žalovaný podrobně vyjadřoval k námitce žalobce ohledně nesouhlasu se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ČR č. ZS 29444, poznamenal, že závazné stanovisko je úkonem učiněným správním orgánem na základě § 149 zákona č. 500/2004 Sb. Žalovaný se dále ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, zopakoval, že v projednávané věci došlo k naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb. s tím, že stav věci byl nalézacím správním orgánem zjištěn zcela v souladu s požadavkem § 3 správního řádu a že současně bylo v řízení řádně zjištěno, že nejsou dány podmínky pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaný se tedy ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že za situace, kdy bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce vykonával zaměstnání bez platného oprávnění k pobytu na území České republiky a s přihlédnutím k délce tohoto jednání, byla doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie stanovena na 1 rok.

Podle ust. § 119a odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění k datu vydání napadeného rozhodnutí, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Žalobce v žalobě předně obecně namítal, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci. S touto námitkou se soud neztotožňuje. Relevantními podklady pro rozhodnutí ve věci jsou jednak úřední záznam Policie České republiky, odboru Cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort o okolnostech kontroly na místě stavby mostu v Třinci – Neborech, fotokopie cestovního dokladu žalobce opatřený schengenským vízem typu „C“ MULTI uděleného konzulátem Maďarska v Užgorodě,

platné od 12.1.2016 do 11.1.2018 s dobou pobytu na 90 dnů, záznam Oblastního inspektorátu práce o provedení kontroly zaměřené na výkon nelegální práce, protokol o vyjádření žalobce a závazné stanovisko Ministerstva vnitra o možnosti vycestování žalobce ze dne 4.4.2016 č. ZS X. Z uvedených podkladů zcela jednoznačně vyplývá, že žalobce dne 4.4.2016 pracoval na stavbě mostu v Třinci – Neborech prostřednictvím firmy TRIFAN, s.r.o. jako vazač železných armatur, přičemž z jeho vyjádření vyplynulo, že tuto práci ke dni 4.4.2016 vykonával po dobu 1 týdne, bez uzavřené pracovní smlouvy, bez dohody o provedení práce a bez potřebného povolení k výkonu zaměstnání. Krajský soud má za to, že správní orgány dostaly svým povinností daným § 3 správního řádu a jejich závěry o výkonu zaměstnání žalobcem bez povolení mají jednoznačnou oporu ve správním spise. V daném případě pak byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění k datu vydání napadeného rozhodnutí. Skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností.

Ani soud nemůže přisvědčit námitce žalobce, že se jednalo pouze o nahodilou jednorázovou brigádu. V tomto směru soud odkazuje na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 5. Se závěry žalovaného, že není pochyb o tom, že předmětný výkon pracovní činnosti žalobce byl zaměstnáním, neboť šlo o výkon práce ve vztahu podřízenosti k zaměstnavateli, jeho jménem, podle jeho pokynů a osobně, rovněž byla sjednána odměna za práci, to vše je naplněním definičních znaků závislé práce ve smyslu § 2 zákona č. 262/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Skutečnost, že žalobce byl zaměstnán pouze jeden týden je nerozhodná. Soud sdílí názor žalovaného, že na věc vztahující se právními předpisy nestanoví pro pracovně-právní vztah žádnou minimální dobu trvání výkonu pracovní činnosti.

Souhlasit nelze ani s námitkou žalobce o zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho práva volného pohybu, neboť žalobce jako občan tzv. třetí země je ohledně pobytu na území ČR, respektive EU vázán udělením pobytového a pracovního povolení.

Žalovaný nepochybil ani při stanovení délky zákazu vstupu na území České republiky. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, které tvoří nedílný celek, plyne zhodnocení všech okolností případu a stanovení délky 1 roku, tj. při spodní hranici, soud shledává odpovídající okolnostem případu. Vyjma poukazu na to, že zákaz vstupu se vztahuje na všechny země EU, žalobce žádné konkrétní skutečnosti hovořící v jeho prospěch netvrdil. Žalovaná postupovala ve shodě s ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a § 174a téhož zákona. V daných souvislostech soud poznamenává, že žalobce do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení výslovně prohlásil, že nemá s návratem domů žádný problém a neznamenal by to nic zásadního. K argumentaci žalobce ohledně bezpečnostní situace na Ukrajině je třeba jednak odkázat na závazné stanovisko Ministerstva vnitra č. ZS 29444, které je součástí spisového materiálu, z něhož bylo zjištěno, že vycestování žalobce je možné. Zhoršená bezpečnostní situace se Zakarpatské Ukrajiny, kde žalobce bydlí, netýká. Probíhající vojenský konflikt je lokalizován ve východní části Ukrajiny.

Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žalovaný a správní orgán I. stupně postupovaly v souladu s platnou právní úpravou a soud v postupu správních

orgánů neshledal nezákonnost, proto v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalované nad rámec její úřední činnosti prokazatelně žádné další náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 21.2.2017

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně